

L'independentisme parla, però es recela

«JxCat i ERC governen, però es malfien. I aquest recel, a l'independentisme, davant l'Estat, el debilita»

No sorprenia, l'aplicació del 155. Ens enrabia, però no podia sorprendre ningú. Era una aplicació anunciada tant si el president Puigdemont convocava eleccions com si no. Aplicat, doncs, tant sí com no, fèiem com si ens hagués agafat proclamats. Però no. Tampoc. Tot i que per la grandesa que, simbòlicament, havia de suposar el moment, greu, sense èpica ni solemnitat, sorprenia per la immediatesa del govern Rajoy publicant al BOE la destitució del govern català i fins a 140 alts càrrecs i, sobretot, la convocatòria d'eleccions al Parlament aquell 21 de desembre.

Un daltabaix, vist amb la perspectiva que ja donen dos anys llargs. Un xoc de sentiments contradictoris que ens obligaven, amb tota la racionalitat de què érem capaços, a gestionar-les, totes aquelles contradiccions. És cert que no ho podíem assimilar tot, ni podíem voler-ho resoldre tot en un dia. Havíem d'anar veient com hi responia, el govern del president Carles Puigdemont, a la destitució que publicava el BOE; però com que era cert llavors, i n'és ara, que en les societats democràtiques són els Parlaments els que escullen o destitueixen els presidents, ¿com ho havíem d'entendre, aleshores, que el Departament d'Interior sí que la feia evident, la intervenció de l'Estat espanyol, i amb tanta celeritat que aquell mateix divendres a la nit anunciava la destitució de Pere Soler, en tant que responsable polític de la policia, i l'endemà ja acomiadava el Major dels Mossos?

Però no només, el conseller Forn ja no tenia cap autoritat perquè els mossos escortessin el govern? Com ho havíem de processar tot això, al llarg d'aquell cap de setmana, conscients del moment d'incertesa, arran de la declaració institucional del president quan deia que l'oposició democràtica al 155 era que el Govern continués actuant com a Govern? S'hi sumava, a totes aquestes contradiccions, que, mentre el BOE aquell endemà ja publicava l'aplicació d'aquest 155, el nostre, de Diari Oficial, no en publicava cap, de decret.

Llavors volia dir que la Catalunya que aquell divendres aprovava una resolució que reconeixia que ens constituïem República esdevenia, legalment, una autonomia intervinguda? Però malgrat aquesta acció legal, persistia el que aprovava el Parlament? Llavors, doncs, com que el dret constitucional explica com s'organitza un Estat, aquella Llei de Transitorietat Jurídica bé es devia haver dotat de tot el rigor perquè pogués ser aplicada aquella nostra nova legalitat per si convocaven unes eleccions constituents. O no?

No ens en vam servir, de les del 21 de desembre, d'eleccions. No ens en podíem servir. Tot va anar com anar. I per iniciar un procés constituent, havíem de ventilar-nos l'ocupació. I com s'hi haurien hagut de presentar els partits que havien donat suport a la independència, si se les prenien com unes constituents? Diria que cada partit, ara ja sí, hi hauria d'haver concorregut sota la seva ideologia amb les propostes per dotar-la de contingut, aquella República que volíem bastir. Altrament, haurien estat llegides i interpretades com un remake del 27 de setembre.

Ara el president Puigdemont s'explica. I si el president s'explica, s'ha de llegir. I s'ha de llegir amb el deure de contrastar-la, la seva versió dels fets. L'Estat s'ha servit i se serveix de la moral del poder. Aquella moral segons la qual el poder vol dir el dret. I no va així, això. Davant l'abús de poder que Madrid demostra, à droite i à gauche, l'independentisme no pot repetir els errors del passat. Si l'adversari polític dels partits d'obediència catalana és l'Estat, venjatiu en tots els seus ressorts, judicials i polítics, a Madrid hi hem de ser amb una sola veu. I a Europa, semblantment.

Però com que tot deixa endevinar que, les malvestats del Suprem malgrat, nosaltres som adversaris entre nosaltres, aquí i a fora, de cara a Espanya tenim les de perdre. Per molt que ens expliquin que ara les converses són més fluides i constants, tot deixa endevinar que ERC i les derives de Convergència tenen una mala relació de ferro. A l'uníson, amb només l'Estat com a adversari, el Vicepresident Aragonès convidaria el Govern a personar-se pel cas 3%? Ara bé, si hem de creure JxCat com un partit nou, el president Torra i el president Puigdemont no haurien de valorar-la, aquesta proposta?

De la mateixa manera que si volem veure JxCat com una nova formació política ben altra que no el PDeCAT i si en política els símbols són el missatge, en seria un de molt creïble que el president Puigdemont abans de presentar-nos aquesta seva nova formació ja se n'hagués donat de baixa, del Partit Demòcrata. Ell, i la direcció que l'acompanya que hi milita.

Mentre això no passi, hem d'entendre que a darrera hora veurem un trànsit com el de Convergència al PDeCAT? Un partit ha d'anar vestit d'ideologia. I la independència no en té, d'ideologia, raó per la qual és que es pot defensar essent conservador o essent progressista. ERC i JxCat governen, però es malfien i es recelen. I això, a l'independentisme, davant l'Estat, el debilita. Avui, l'independentisme, el joc de rivalitats partidistes de fer com si fóssim, no se'l pot permetre. Ens cal una política més racional que passional.